

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15

264—Γραφεῖον ἐδ. Ἐρμού—264

Ἰεροκῆρύξ τις παρίστανε ποτε τὴν διαγωγὴν τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς τὰς προσφορὰς τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν οὕτω: « Ἀγαθός τις καὶ πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε πενέστατον τινα γείτονα, πρὸς ὃν ἔστειλε τόδε τὸ μήνυμα: Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ χάρισω ἓνα ἀγρόν. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εὐηρεστήθη ἐκ τῆς ιδέας νὰ κατέχῃ τὸν ἀγρόν, ἀλλ' ἦτο παραπολύ ὑπερήφανος νὰ τὸν λάβῃ ἀμέσως ὥς δῶρον. Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔχῃ κατοικίαν ἰδίαν αὐτῷ κατεχάστων ἐγένετο μείζων, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του ἦτο μεγάλη. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνον ὅστις ἐποίησε τὴν προσφοράν. Ἀλλὰ παράδοξος ἀπάτη τὸν κατέλαβε, διότι ἐφαντάσθη ὅτι εἶχε χρυσοὺν δακτύλιον. Οὕτω δὲ ἦλθε μετὰ τοῦ δακτυλίου του καὶ εἶπεν εἰς τὸν πλούσιον: ἔλαβον τὸ μήνυμά σας καὶ ἦλθον νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω τὸν ἀγρόν ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ πληρώσω δι' αὐτόν. Θὰ σᾶς δώσω χρυσοὺν δακτύλιον δι' αὐτόν. — Ἀς ἰδῶμεν τὸν χρυσόν σου, εἶπεν ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ. — Ἰδέ τον πάλιν νομίζω ὅτι οὔτε ἄργυρος εἶναι. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐθεώρει, δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἡ ἀπάτη του ἐφαίνετο διασκεδασθεῖσα καὶ εἶπεν οἱμοί! δὲν εἶναι οὔτε χαλκός, εἶναι μόνον τέφρα. Πόσον πτωχὸς εἶμαι. Ἐπιθυμῶ νὰ κατέχω τὸν ἀγρόν ἐκεῖνον ἀλλ' οὐδὲν ἔχω νὰ πληρώσω. Μοὶ δίδετε τὸν ἀγρόν;—Μάλιστα αὕτη ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη προσφορά μου. Τὸν δέχεσθε ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον; Μετὰ ταπεινώσεως ἀλλὰ καὶ προθυμίας, ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος εἶπε: « Μάλιστα », καὶ μυρία εὐλογίαι ἐπὶ σοὶ διὰ τὴν ἀγαθότητά σου.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ

« Ἐρωτῶμεν τὴν φύσιν ἀνά πᾶσαν ὥραν, καὶ αὕτη ἀποφαίνεται ἅπασι τοῦ αἰῶνος διὰ μιᾶς μόνης λέξεως. (Δαβοαζιέρος)

Ὅποση ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ ὠφέλεια ἡ ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς φύσεως; Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τοὺς ψυχωφελεῖς καὶ σωτηριοὺς καρποὺς τῆς εὐσεβείας, τῆς πολυμαθείας, τῆς στερεᾶς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀποσκορακίσεως τῆς προλήψεως, τῆς δεισιδαιμονίας, καθὼς καὶ τῆς ἡμιμαθείας, ἀφ' ὧν ἀπορρέει ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ εὐδαιμονία ἡ δυσπραγία παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοὺς ὁποῖους εἰς πάντα ἐπιδαψιλεύει ἡ ἐπιστήμη; Τίνας ἡ ψυχὴ δὲν συνεταράχθη καὶ δὲν ἤνεσεν ἐκ μυχαιτάων καρδίας τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, ἡ ἄπειρος τοῦ ὁποῦ ἀγαθότης καὶ φιλάνθρωπία παρήγαγε τὴν ἀνυπολόγιστον ταύτην πληθὺν τῶν μυστηρίων τῆς τελειότητος, τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας, ἀντιμετώπισαντος τὰς θαυμασίας, ἀπαραμίλλους καὶ μαγευτικὰς καλλονὰς τῆς φύσεως;

Μόνος ἐκεῖνος, ὅστις ἐγκύπτει μετὰ στοργῆς εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀποκάλυψιν τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως θαυμάτων, δύναται νὰ γνωρίσῃ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν τελειότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ παντοδυναμίαν τὸ ὕψιστον καὶ ἀτελεύτητον τῆς κτίσεως πνεῦμα, καὶ ἐπομένως ἐπαξίως νὰ ὑμνήσῃ καὶ δοξολογῇ τὸν Δημιουργόν· πᾶς δὲ ἄλλος, ὅστις διήποτε καὶ ἂν ᾖ, δὲν ἔχει, καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν στερεὰν ἐκείνου πεποίθησιν, τὴν ἐδραίαν καὶ ἀδιασάλευτον ἐκείνου πίστιν, διότι ἡ γνώσις αὐτοῦ εἶνε ἀπλή θεωρία, ἀπλή ἀποψις, μὴ ἐστεφανωμένη διὰ τοῦ ἐπισήμου κύρους τῆς πρακτικῆς μελέτης καὶ ἐπιγνώσεως.

Καὶ ὄντως! Ἡ λατρεία, ἡ ἀγάπη, σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεόν, ἡ συναίσθησις τέλους τῶν ἱερῶν κα-